

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **Pavel Rolf autodoprava s.r.o.**
sídlem Hraběcí 31, 460 08 Liberec
zastoupená advokátkou JUDr. Barborou Bretlovou
sídlem Revoluční 123/17, 460 01 Liberec

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka svobody 1222/12, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2018, č. j. 238/2018-110-SDNA/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2018, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

238/ 2018-110-SDNA/3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z části změněno rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 6. 3. 2018, č. j. PK-DSH/2335/18, tak, že a. se z návěti výroku vyjímá text „*věcně a*“, b. se ve výroku I. text „*adresa trvalého pobytu Jítrovice 25*“ nahrazuje textem „*adresa trvalého pobytu Jítrava 25*“, a ve zbytku bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silniční dopravě*“) pro porušení § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě ve spojení s čl. 27 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 165/2014, neboť v rozporu s § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě dne 27. 11. 2017 v 20:49 hod. v obci Plzeň, ul. Pallova nezajistila, aby pan R. Š., řidič nákladního automobilu tovární značky SCANIA, registrační značky X, největší povolené hmotnosti 18 tun, řádně vedl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku. Řidič R. Š. v rozporu s čl. 27 odst. 2 nařízení č. 165/2014 nepoužíval při řízení vozidla svoji osobní kartu, nýbrž kartu řidiče J. Č., který se ve vozidle nenacházel. Za uvedený přestupek byla žalobkyni podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“) a § 35 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě uložena pokuta ve výši 59 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně již ve svém doplnění odvolání prvoinstančnímu rozhodnutí vytýkala, že popis skutku je ve výroku specifikován vágně, neboť není dostatečně určitý. Výrok prvoinstančního rozhodnutí vůbec neobsahoval popis skutku, včetně označení jeho místa, času a způsobu spáchání, neobsahoval žádný popis objektivní stránky tvrzeného přestupku. Povinnost uvést ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, přitom plyne jak z ustanovení § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, tak z příslušných ustanovení správního řádu, z obecných principů správního práva i z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, nebo rozsudku č. j. 2 As 111/2015-42 ze dne 11. 9. 2015. Protiprávní jednání musí být v řízení o přestupku náležitě prokázáno a v rozhodnutí náležitě popsáno, není možné, byť s odkazem na objektivní odpovědnost, rezignovat na dokazování všech znaků skutkové podstaty.
3. Z ustanovení § 36 odst. 3 zákona o silniční dopravě je dovozováno, že právnická a podnikající fyzická osoba se odpovědnosti za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. h) nemůže zprostit. Ve výroku napadeného rozhodnutí však správní orgán toliko citoval příslušné právní normy, konstatoval tvrzený následek, a samotným jednáním žalobkyně, popisem jejího konkrétního jednání, popřípadě její povinnosti jednat, případnou protiprávností takového jednání či opomenutí a společenskou škodlivostí v daném případě se správní orgán vůbec nezabýval, popřípadě zabýval jen formálně, citací příslušných zákonných skutkových podstat. Napadené rozhodnutí tak bylo nezákonné a nepřezkoumatelné pro svou neurčitost.
4. Dále žalobkyně již ve svém odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí poukazovala na skutečnost, že správní orgán nepostupoval v souladu s ustanoveními § 3 a § 50 správního řádu, nezjistil náležitě skutečný stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a pro rozhodnutí si neopatřil potřebné podklady a nezjistil všechny

rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobkyně.

5. Předpokladem pro odpovědnost za přešupek je, že musí být bez důvodných pochybností prokázáno, že se žalobkyně dopustila společensky škodlivého protiprávního jednání, které nese všechny znaky příslušné skutkové podstaty. Tedy že žalobkyně především protiprávně nezajistila, aby řidič nákladního automobilu řádně vedl záznam o bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, a že takové opomenutí je společensky škodlivé. To však bez důvodných pochybností prokázáno nebylo, když v rozhodnutí bylo pouze konstatováno, že silniční kontrolou bylo zjištěno, že řidič jel, nepoužíval svou osobní kartu, ale kartu jiné osoby, a jako dopravce byla identifikována žalobkyně. Správní orgán tak na dokazování objektivní stránky i dalších zákonných znaků skutkové znaky přešupku v dané věci zcela rezignoval a spokojil se s pouhým konstatováním následku přešupku.
6. Žalobkyně ve správním řízení dále uváděla a prokazovala, že vždy řádně zajišťovala a zajišťuje, aby její řidiči řádně vedli záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku podle zákona o silniční dopravě, přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo mezinárodní smlouvy. Její řidiči jsou řádně informováni o tom, že jsou povinni dodržovat veškeré bezpečnostní předpisy, zejména nepřekračovat dobu řízení, dodržovat bezpečnostní přestávky, že je přísně zakázáno manipulovat nebo jinak ovlivňovat tachograf a jeho příslušenství. Rovněž jsou vždy poučeni, že nesmí užívat neplatnou kartu řidiče a v žádném případě cizí kartu řidiče, a že tyto skutečnosti je každý řidič před jízdou povinen pečlivě kontrolovat. Takto poučen a proškolen byl rovněž řidič R. Š. Rovněž v přešupkovém řízení vedeném u Magistrátu města Plzně, odboru dopravy, pod sp. zn. SZ MMP/005084/18, ve kterém byla R. Š. udělena příkazem č. j. MMP/063226/18 ze dne 9. 3. 2018 pokuta ve výši 2 000 Kč, R. Š. uvedl, že byl řádně proškolen a že jeho zaměstnavatel o tom, že jede na cizí kartu, nic neví. Každý zaměstnanec, včetně R. Š., byl seznámen s interním předpisem žalobkyně pro řidiče osobních a nákladních vozidel. Žalobkyně rovněž za obdobné jednání dosud nebyla trestána.
7. Ohledně jednání, které jí bylo kladeno za vinu, žalobkyně již ve správním řízení uvedla, že řidič R. Š. započal jízdu dne 27. 11. 2017 v obci Příšovice, domnívaje se, že jede na svou kartu. Až později zjistil, že jede na kartu řidiče Č. Jak vyplývá z Objednávky přepravy a podrobného rozpisu aktivit řidičů Š. a Č., řidič Š. neměl žádný důvod jet na cizí kartu řidiče, aby ovlivňoval záznam o bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, neměl žádný důvod překračovat dobu řízení, a to vzhledem k době nakládky a vykládky dle Objednávky a době, kterou na cestu měl, a vzhledem ke vzdálenosti mezi počátkem a cílem cesty. Z těchto okolností bylo zřejmé, že řidič neměl v úmyslu překračovat dobu řízení. Záznam o bezpečnostních přestávkách po celou dobu cesty řádně vedl, karty nijak účelově nevyměňoval, aby tak zakryl překročení doby řízení, pouze nedopatřením nevyměnil kartu řidiče a záznam vedl na kartu řidiče Č. Doba řízení překročena nebyla a vzhledem k výše uvedenému být ani nemohla. Objekt přešupku, který je žalobkyni kladen za vinu, tedy bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nebyl nijak ohrožen, společenská škodlivost je takřka nulová. Žalobkyně tak dokládala, že pro zajištění vedení řádného vedení záznamu o bezpečnostních přestávkách a době odpočinku tedy nemohla objektivně udělat více, a domnívala se, že vedení řádného vedení záznamu o bezpečnostních přestávkách a době odpočinku zajistila.
8. I pokud by jednání, které bylo žalobkyni kladeno za vinu, bylo skutečně přešupkem, s

ohledem na výše uvedené, především na skutečnost, že žalobkyně učinila fakticky vše, co je objektivně možné, aby zajistila vedení řádného vedení záznamu o bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, a neměla absolutně žádnou možnost ovlivnit to, že jí řádně proškolený řidič pouze nedopatřením jel na cizí kartu řidiče, když zároveň vzhledem k době mezi nakládkou a vykládkou, tedy době plánované cesty, a vzdálenosti mezi místem nakládky a vykládky nebyl absolutně žádný důvod nedodržovat předepsané doby odpočinku, a bezpečnost provozu na pozemních komunikacích tak nebyla ani v nejmenším ohrožena, dále s ohledem na nízkou společenskou škodlivost, a s ohledem na fakt, že žalobkyně za obdobné jednání dosud nebyla trestána, byl trest, který byl žalobkyni uložen, zcela zjevně nepřiměřeně přísný.

9. Žalovaný napadeným rozhodnutím výše popsany nezákonný postup správního orgánu prvního stupně, jehož výsledkem bylo nezákonné, nepřezkoumatelné a věcně nesprávné rozhodnutí, nijak nenapravit, když se pouze ztotožnil se skutkovým zjištěním a právní kvalifikací správního orgánu prvního stupně, ve shodě se správním orgánem prvního stupně toliko konstatoval, že byl prokázán následek přestupku, aniž by se jakkoliv zabýval okolnostmi případu, pouze formálně konstatoval, že jízdu za použití cizí karty řidiče považuje za velmi závažné porušení právních předpisů, přičemž vysokou závažnost takového jednání dovozuje správní orgán z nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1071/2009, kterým se zavádějí společná pravidla týkající se závazných podmínek pro výkon povolání podnikatele v silniční dopravě a zrušuje směrnice Rady 96/26/ES, v jehož příloze IV., bodu 6., je přestupek, který je žalobkyni kladen za vinu, hodnocen jako jedno z nejzávažnějších porušení. Ohledně výše trestu pak, aniž by se jakkoliv zabýval, byť jen formálně, okolnostmi konkrétního případu, žalovaný opět bez dalšího uvedl, že sankce je nižší, než je v případě příslušného přestupku obvyklé, že však nemůže změnit rozhodnutí v neprospěch žalobkyně, a dále uvedl, že má za to, že sankce není likvidační. Důvodnými a konkrétními námitkami žalobkyně se přitom vůbec nezabýval a naprosto je pominul.
10. Tím, že k námitkám žalobkyně správní orgány vůbec nepřihlédly, postupovaly jednak [v rozporu] s ustanoveními § 3 a § 50 správního řádu, jednak při ukládání správního trestu postupovaly v rozporu s § 36 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, postupovaly v rozporu s ústavním principem zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení, a dále tím, že nedostály své zákonné povinnosti rozhodnutí náležitě odůvodnit, rovněž svá rozhodnutí zatížily nepřezkoumatelností.
11. Správní orgány dle mínění žalobkyně nedostály svým zákonným povinností v dostatečné míře, a výsledkem takového postupu, který je v rozporu nejen se zákonem, ale je rovněž v přímém rozporu s čl. 6 odst. 1 a odst. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, bylo vydání nezákonného a nepřezkoumatelného rozhodnutí, jehož zrušení se žalobkyně žalobou domáhala.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že z výroku prvoinstančního rozhodnutí byl zcela zřejmý popis skutku (tj. nezajištění řádného vedení záznamu o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, když řidič nepoužil při řízení vozidla svou kartu řidiče, ale cizí kartu řidiče), bylo zřejmé označení místa (v obci Plzeň, ul. Pallova), času (dne 27. 11. 2017 v 20:49 hod., tj. v době silniční kontroly) a způsob spáchání skutku (nezajištění řádného vedení záznamů o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku,

které je v rozporu s ust. § 3 odst. 2 písm. a/ zákona o silniční dopravě, když řidič nepoužil při řízení vozidla svou kartu řidiče, ale cizí kartu řidiče).

13. K popisu objektivní stránky přestupku žalovaný konstatoval, že takový požadavek na výrok rozhodnutí o přestupku neklade ani správní řád, ani zákon o odpovědnosti za přestupky, avšak i tak je z výroku prvoinstančního rozhodnutí objektivní stránka přestupku zřejmá. V právní teorii je charakterizovaná jako jednání a následek, které spojuje příčinná souvislost (tzv. kauzální nexus). V daném případě řidič v rozporu s právními předpisy nepoužil k zaznamenání řízení svou kartu řidiče, ale cizí kartu řidiče, čímž nevedl řádné záznamy o svých činnostech, a tudíž žalobkyně jako dopravce nezajistila, aby tento řidič řádně vedl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku.
14. Správní orgán I. stupně ve výroku prvoinstančního rozhodnutí necitoval příslušné právní normy, pouze správně kvalifikoval spáchaný přestupek, tedy odkázal na ust. § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě a čl. 27 odst. 2 nařízení 165/2014 tak, jak mu ukládá ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Z výroku prvoinstančního rozhodnutí bylo zcela zřejmé samotné jednání a popis konkrétního jednání žalobkyně. Protiprávnost daného jednání byla vyjádřena tím, že správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně *v rozporu* s ust. § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě nezajistila, aby řidič řádně vedl záznamy o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku. Společenskou škodlivost vyjádřil zákonodárce tím, že dané jednání označil za přestupek, jehož pojmovým znakem společenská škodlivost je. Správní orgán I. stupně se však společenskou nebezpečností skutku i tak zabýval, a to v odůvodnění rozhodnutí na str. 5–6.
15. Ke zjištění stavu věci a opatření podkladů rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně prováděl dokazování (mimo jiné) daty staženými z karty řidiče, z cizí karty řidiče a ze záznamového zařízení vozidla. Z dat stažených z karty řidiče bylo zřejmé, že řidič naposledy na svou kartu řidiče zaznamenával údaje dne 24. 11. 2017, když v 14:56 hod. ukončil činnost řízení. Následně je z dat stažených z vozidla zřejmé, že svou kartu řidiče řidič vyjmul dne 24. 11. 2017 v 15:39 hod. Z dat stažených z vozidla je dále zřejmé, že v 17:04 hod. dne 24. 11. 2017 byla do záznamového zařízení vozidla vložena cizí karta řidiče, a to až do doby vyjmutí v 20:51 hod. dne 27. 11. 2017. Z dat stažených z cizí karty řidiče je dále zřejmé, že posledním pracovním režimem na ní zaznamenaným je doba řízení v době od 18:07 hod. do 20:49 hod. dne 27. 11. 2017. Z uvedeného jasně vyplývá, že v době silniční kontroly, tj. dne 27. 11. 2017 v 20:49 hod., byly záznamy o době řízení řidiče zaznamenávány na cizí kartu řidiče. Dle názoru žalovaného tedy správní orgán dokazoval všemi daty, která byla potřebná ke zjištění skutečného stavu věci, a to především z toho důvodu, že přestupek, jehož skutková podstata je uvedena v § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě, je koncipován tak, že k vyvození odpovědnosti dopravce postačuje samotný fakt porušení nebo nesplnění povinností stanovených tímto zákonem nebo uložených na jeho základě, a tudíž by jiné důkazy (jako např. výslech řidiče) nemohly nic změnit na skutečnosti, že nedošlo k řádnému vedení záznamů o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, a že tudíž došlo k porušení právních předpisů.
16. Z dat stažených z cizí karty řidiče a ze záznamového zařízení vozidla bylo zřejmé, že řidič v době silniční kontroly a v době těsně jí předcházející nepoužíval svou kartu řidiče, ale cizí kartu řidiče. Jelikož [žalobkyně] jako dopravce v souladu s čl. 32 odst. 1 nařízení 165/2014 odpovídá za správné používání karet řidičů a navíc je přestupek podle § 35 odst.

2 písm. h) zákona o silniční dopravě konstruován na základě absolutní objektivní odpovědnosti, je zřejmé, že žalobkyně nezajistila řádné vedení záznamů řidiče o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku. Žalovaný neshledal žádné důvodné pochybnosti o skutečném stavu věci.

17. Jak již bylo uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, odpovědnost dopravce podle zákona o silniční dopravě je konstruována na principu objektivní odpovědnosti, tj. odpovědnosti za výsledek bez ohledu na zavinění a bez možnosti jakýchkoli liberačních důvodů. Z dikce ust. § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě vyplývá, že povinnost dopravce zajistit řádné vedení záznamů o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku je splněna pouze tehdy, jsou-li záznamy ve skutečnosti řádně vedeny. Objektivní odpovědnost dopravce pak vyplývá i z § 36 odst. 3 zákona o silniční dopravě, dle kterého se dopravce nemůže odpovědnosti za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. h) zprostit. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 10/2015-27, a ustanovení § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž k tomu uvedl, že se žalobkyně v daném případě nezprostila své odpovědnosti dopravce, a že v daném případě je zákon o odpovědnosti za přestupky v postavení *lex generalis*, zatímco zákon o silniční dopravě v postavení *lex specialis*. V souladu s rozsudkem č. j. 5 As 10/2015-27 nelze ani pravidelné školení řidičů hodnotit jako okolnost, která by dopravce zbavovala odpovědnosti za přestupek, když školení řidičů je povinností všech dopravců. V případě odpovědnosti dopravce podle zákona o silniční dopravě se jedná o tzv. absolutní objektivní odpovědnost. Právní úprava objektivní odpovědnosti dopravce je plně v souladu s právními předpisy Evropské unie, když čl. 33 odst. 3 nařízení 165/2014 stanoví, že dopravce odpovídá za porušení, kterých se dopustí jeho řidiči nebo řidiči, které má k dispozici. Objektivní odpovědností dopravce a interpretací slova „zajistit“ se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích č. j. 9 As 36/2007-59 či 2 As 92/2008-76 a Ústavní soud v nálezu III. ÚS 944/08.
18. Ke společenské nebezpečnosti žalovaný uvedl, že jízdu za použití cizí karty řidiče považuje za velmi závažné porušení právních předpisů. Vysoká závažnost takového jednání je znatelná i z nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1071/2009, v jehož příloze IV., bodu 6. je toto jednání hodnoceno jako jedno z nejzávažnějších porušení, na jehož základě může být s dopravcem zahájeno řízení o ztrátě dobré pověsti dle čl. 6 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení. Dobrá pověst je přitom jednou z podmínek, jež je třeba splnit pro získání koncese na silniční motorovou dopravu provozovanou velkými vozidly. Vysoká závažnost daného porušení spočívá v tom, že jízdu na cizí kartu řidiče lze zjistit pouze při kontrole na silnici v okamžiku, kdy je řidič při takovém jednání přímo přistižen. Kontrolní orgán tedy nemůže zjistit, zda řidič, který byl při silniční kontrole přistižen, opravdu použil cizí kartu řidiče pouze v onen moment, nebo zda ji použil i den (či dny) před provedením kontroly. Jízdou na cizí kartu řidiče se často zakrývají jiná porušení právních předpisů, jako překročení doby řízení nebo nedodržení doby odpočinku, které mohou vést k ohrožení bezpečnosti silničního provozu a života a zdraví jeho účastníků. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že by daným jednáním byla společenská nebezpečnost takřka nulová, když řidič záznamy o své činnosti zaznamenával na cizí kartu řidiče, tudíž ve dnech následujících po kontrole provedené dne 27. 11. 2017 Policií ČR se bude po vyčtení dat z jeho osobní karty řidiče zdát, že dne 27. 11. 2017 odpočíval a nevykonával žádnou činnost řidiče.
19. Žalovaný závěrem konstatoval, že odvolací námitky žalobkyně se shodovaly s námitkami, jež žalobkyně vyjádřila v žalobě, přičemž k těmto se žalovaný vyjádřil na str. 5–7

napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

20. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
21. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce i žalovaná s tím souhlasili.

V.

Rozhodnutí soudu

22. Žaloba není důvodná.
23. Žalobkyně v první řadě v žalobě vyjela argumentaci podporující závěr, že napadené, resp. prvoinstanční rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud se s touto argumentací neztotožnil, naopak má za to, že správní rozhodnutí obsahují jasně identifikovatelné a jednoznačné závěry, které reagují na tvrzení žalobkyně, soudu tedy nic nebránilo v tom, aby tyto závěry tak, jak jsou uvedeny v prvoinstančním rozhodnutí, následně v napadeném rozhodnutí podrobněji rozvedeny a doplněny odkazem na odvolací důvody žalobkyně, podrobil přezkumu jejich zákonnosti. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobkyně se mylí, pokud v žalobě uvádí, že žalovaný nijak nereagoval na námitku objektivní nemožnosti předejít pochybení řidiče a námitku, že jednáním řidiče vozidlo nedošlo k ohrožení bezpečnosti v dopravě. Žalovaný na tato odvolací tvrzení konkrétně reagoval straně 7 a 8 napadeného rozhodnutí.
24. Soud neshledal důvodnou námitku nedostatečného popisu skutku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Není pravdivé tvrzení žalobkyně o tom, že výrok „*vůbec neobsahoval popis skutku, včetně označení jeho místa, času a způsobu spáchání, neobsahoval žádný popis objektivní stránky tvrzeného přestupku*“. Ve výrokové části je zcela jasně uvedeno místo a část spáchání skutku (v Plzni, ulice Pallova, dne 27. 11. 2017 ve 20:49), stejně jako popis jednání žalobkyně (nezajištění toho, aby řidič vozidla řádně plnil své povinnosti podle zákona o silniční dopravě a příslušného evropského nařízení). Správní orgán jasně uvedl i to, v čem spatřuje protiprávnost jednání žalobkyně, když citoval příslušné normy, které žalobkyně porušila. Pokud se jedná o společenskou škodlivost, pak platí, že představuje určitý korektiv, který u v určitých, zcela výjimečných, případech, neumožňuje stíhat činy, které sice naplňují všechny znaky skutkové podstaty, ale ani potenciálně neohrožují chráněný společenský zájem. Z právě uvedeného je zřejmé, že u naprosté většiny jednání, která naplní znaky skutkové podstaty přestupku uvedené v zákoně, bude naplnění materiálního znaku přestupku (tj. společenská škodlivost) bez dalšího splývat s naplněním jejich formálních znaků, a to právě z důvodu, že daná jednání zákonodárce označil zákonem jako přestupky. Je tedy zcela nadbytečné, aby správní orgány u typických jednání, která naplňují skutkovou podstatou přestupku, blíže zabývaly jejich společenskou škodlivostí, neboť vyplývá přímo ze zákona. Společenskou škodlivost by bylo nezbytné blíže zkoumat toliko v případě, v němž by ze skutkového děje

vyplývaly naprosto atypické významné okolnosti, které by v konkrétním případě vylučovaly byť i potenciální ohrožení chráněného společenského zájmu. Nic takového však v nyní projednávané věci nenastalo. V případě jednání žalobkyně nelze v žádném případě konstatovat, že jím „bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebyla nijak ohrožena, společenská škodlivost je takřka nulová“, jak je tvrzeno v podané žalobě. Naopak, daný přestupek představuje podle nařízení závažné porušení povinností podnikatele v silniční dopravě (viz příloha IV, bod 6 nařízení ES č. 1017/2009), jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Ani v žalobě zmíněné zabezpečení povinného školení řidičů nemá z hlediska přestupkové odpovědnosti žádný vliv. V souladu s § 36 odst. 3 zákona o silniční dopravě platí, že „*právnícká a podnikající fyzická osoba se odpovědnosti za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. h) nemůže zprostit.*“ Školení řidičů nemůže představovat ani onu „*naprosto atypickou významnou okolnost*“, která by byla relevantní z hlediska společenské škodlivosti, neboť dané školení řidičů je zabezpečováno dopravci zcela běžně.

25. Žalobkyně dále poukazovala na to, že „*že správní orgán nepostupoval v souladu s ustanoveními § 3 a § 50 správního řádu, nezjistil náležitě skutečný stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a pro rozhodnutí si neopatrčil potřebné podklady a nezjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobkyně.*“ K takto obecně formulované žalobní námitce soud ve stejné míře obecnosti uvádí, že jí nepovažuje za důvodnou, neboť správní orgány zjistily skutkový stav naprosto dostatečným způsobem. Správní orgány vycházely při svých úvahách z listinných důkazů popsanych na straně 2 prvoinstančního rozhodnutí, obsah těchto listin přitom jednoznačně podporuje závěr správních orgánů o tom, že došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku vymezeného ve výroku rozhodnutí.
26. Jestliže žalobkyně namítá zjevnou nepřiměřenost uložené sankce, pak soud předesílá, že pro posuzování přiměřenosti uložené sankce má soud pouze omezený prostor, neboť stanovení výše sankce je výsledkem správního uvážení správního orgánu. Je-li rozhodnutí vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu předepsané volné úvahy užít; to znamená, že se správní orgán musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná (zákonem předepsaná), nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení sankce v příslušné výši, a aby výše sankce s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti (srov. Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016). V projednávané věci správní orgány uložily sankci v zákonem stanoveném rozpětí, přesvědčivým způsobem podrobně odůvodnily, jaká hlediska zohlednily při ukládání sankce, a to včetně úvah při hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností, jedná se tak o sankci přiměřenou poměrům žalobkyně a okolnostem jejího jednání. Soud zdůrazňuje, že při výměře pokuty, která představuje toliko 16 procent její maximální zákonné výměry, není navíc podle názoru soudu možné vůbec mluvit o zjevné nepřiměřenosti.
27. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

28. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci

plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, ani nepožadoval jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 30. 1. 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu